

Koldingbogen

ÅRSTAL:	2012
FORFATTER:	Helene Holst
TITEL:	20 år på Henico.
KORT RESUME:	Hotel Garni på Strandvejen fyldt af antikviteter og stamkunder.

20 ÅR PÅ "HENICO"

AF HELENE HOLST

I 1972 købte min mand og jeg patriciervillaen "Henico" på Strandvejen 12 i Kolding, og godt 20 år senere solgte vi den. De mellemtiliggende år gav os rige oplevelser, meget at bestille og mange glæder i dejlige omgivelser.

Grunden til købet af det meget store hus var egentlig den, at jeg så kunne lave undervisningslokaler, hvor vi boede, i stedet for at skulle tage rundt til de forskellige steder, hvor eleverne mødte op. Jeg er uddannet på "Kunsthåndværkerskolen" i Kolding (nu "Designskolen") og underviste i stoftryk, batik, frie teknikker med komposition og beslægtede emner. Huset var imidlertid så stort, at vi begyndte at lægge andre planer for det.

På grundstensedokumentet, der engang af håndværkere var blevet fundet ved hovedhjørnestenen, kunne man læse, at navnet "Henico" var dannet af forstavelserne fra bygherren og hans kones fornavne, Henny og Nicolaj. Huset blev bygget i 1919 af fabrikant N. Clausen, enejer af firmaet P. Schaub & Co. Arkitekt på villaen var M.J. Erlangsen fra Korsør, men alle håndværkerne var fra Kolding.

Bygherren har villet have plads til deres 8 børn, for hovedhus og anneks var sammenlagt på ca. 1000 m². På alle måder var der gjort meget ud af arkitekturen. Et smukt søjlebåret indgangsparti havde terrazzobelæg-

ning med "Salve" (Vær hilset på latin) nedfældet. Ovenover var 3 blyindfattede ruder forestillende geishaer. Vi købte villaen af Kæthe Breindal, og den var i orden fra kælder til kvist, dvs. 4 etager.

Haven var der vist ikke lavet om på, efter at den var blevet nyanlagt af overlæge Chr. Hvidt fra Sct. Hedvigs Klinik og hans kone, der boede i huset med deres familie i 35 år fra 1927. Især fru Hvidt var meget interesseret i blomster, buske og træer, og i samråd med Aksel Olsen, der anlagde "Den Geografiske Have", blev indkøbt og plantet mange eksotiske planter. En del af haven ud mod Strandhuse blev dog senere udstykket til en grund, hvor et nyt hus blev bygget. På den anden side af annekset, ind mod byen, var der en meget dyb slugt, en istidsslugt, som fortsatte på den anden side af vejen. Den hørte til naboejendommen, blev solgt fra, og efter opfyldning blev også et hus bygget dér.

I løbet af det første år fjernede vi et gammelt trøsket stakit og nogle buske langs fortovet, fik bygget nogle bede op med natursten og satte søjler op med kæder imellem. To meget høje søjler med lys stod ved indkørslen og ligeledes to med lys ved trappen fra fortovet ned mod hoveddøren. Oven på alle de andre søjler blev der anbragt blomsterkummer, og for hele arrangementet indkasserede vi mange komplimenter.

Strandvejen 12. Foto formentlig fra 1950'erne.

Da vi besluttede at bruge huset som "Hotel Garni" (overnatning med morgenmad), begyndte vi at tænke på, hvordan vi kunne udbygge værelseskapaciteten, og gennem nogle år lavede vi mange forandringer. Den ret store garage i annekset blev til et dejligt værelse, og i den underste etage ud mod vandet forandredes en tidligere hestestald til køkken, bad og soveværelse, og en lille stue blev bygget til. I den gamle del måtte gulvet sænkes for at imødekomme myndighedernes krav. Det meget store vaskehus, ca. 30 m², ud mod vandet blev også lavet om til hotelværelse og tilstødende rum til badeværelse og køkken. Samlet blev det vores dyreste udlejning. I alt blev det til 5 små og store køkkener, 5 badeværelser og 3 toiletter. Man kunne så, f.eks. som familie, leje flere værelser i sammenhæng med eller uden privat køkken og bad.

Vinduer og døre blev skiftet ud, gulvtæpper og gardiner fornyet, men den største omgang med håndværkere kom dog, da vi efter Hafnia-branden måtte reorganisere vores ellers velfungerende brandsikring. Vi blev pålagt at udskifte nogle af dørene med tunge

brandsikre døre, og brandhæmmende materiale med plader over blev slået på flere af de smukke døre. Dørpumper blev påbudt til store gene for os, når travlheden var på sit højeste.

En dejlig Christiansfelderkakkelovn fik vi bygget op i hall'en, men i tilgift måtte vi installere en isokernskorsten gennem de fire etager. Ovnene var smukke og afgav en helt speciel og hyggelig varme, og gæsterne nød den, når de om vinteren forfrosne kom ind i hall'en. En gang hvert andet år var vi pålagt at få alle elektriske installationer eftersat af en autoriseret installatør, og det tog gerne et par dage.

Allernederst i den store have var der en lille dam, hvor vi "søsatte" kaukasiske ænder ad flere omgange, men de forsvandt alle på mystisk vis. Der var også en dejlig køkkenhave med adgang til vanding fra en brønd med 3 dyser. Det blev dog for os en kort fornøjelse, for kommunen kom og endevendte det hele for at lægge store rør ned.

Det største og mest omfattende projekt, vi udførte, var de store trapper og terrasser i den stærkt skrånede have. Utallige læs sand og jord blev påfyldt til de to store terrasser, og hundredevis af fliser blev hjemkøbt. Da alt stod færdigt, døbte koldingenserne trapperne "Koldings spanske trapper". Terrasserne gik i to etager i husets fulde længde, og mellem hovedhus og anneks byggedes en terrasse i træ. Ca. 50 meget store blomsterkummer afgrænsede terrasserne, og 10 sæt traktørhagemøbler blev anbragt, så de sammen med blåhvide parasoller indbød til afslapning med herlig udsigt over fjorden.

Når jeg tænker tilbage, forekommer det mig, at vi i alle årene havde håndværkere af alle slags gående. Dengang bød man dem på

"Henico" set fra haven med de nye trapper, 1983.

formiddagskaffe og ind imellem på en øl, og alt foregik hyggeligt og i rimeligt tempo.

Mens alle disse tiltag foregik, havde vi også vore hotelgæster at tænke på. Der var flere kategorier. Dengang var det almindeligt, at repræsentanter boede ude hele ugen, og vi havde mange, der jævnligt kom og overnattede, så mange af dem blev efterhånden som gamle venner for os.

I flere år inviterede Kolding By en kunstner til at bo hos os en måned, og vedkommende fik stillet et atelier til rådighed på Klostergården.

Gæster, der var hos os i længere tid, knyttede sig som regel til vores store tigerstribede "Grand Danois", Catja, der var godmodigheden selv trods sit frygtindgydende ydre og de voldsomme glam.

Mange af vore gæster kom og gik som de var hjemme på "Henico". Kunstnere, der ofte kom sent hjem, fik lov til selv at gå i køkkenet og smøre sig lidt natmad, og det fungerede fint til alles tilfredshed.

Alle vore gæster fik udleveret en hoveddørsnøgle sammen med nøglen til værelset,

og selv om tusindvis gennem alle årene kunne benytte sig af denne ordning, blev ingen fristet af sølvtøjet i skufferne eller antikviteterne i stuerne. Spisestuemøblementet var engelsk "Chippendale" med tilhørende 30 stole, alt i mørk mahogni, men da spisestuen var stor og lys, passede det hele godt sammen. Et meget stort forgyldt konsolspejl havde også sin plads i spisestuen, og belysningen var en

Et soveværelse på "Henico". Foto: Ludvig Dittmann, april 1991.

Postkort af "Henico" trykt kort efter indretningen til hotel, ca. 1975.

stor kirkekroner af malm samt kertepærer i stukrosetter. Gardinerne var af guldbrokade med både for og mellemfor.

At huset var bygget som herskabshjem med tjenende ånder, kunne man bl.a. se i baggangen, hvor en stor nummertavle havde sin plads. På den kunne man se, om der blev ringet på hoveddøren, fra spisestuen eller fra et af de mange værelser.

Der kom rigtig mange meget forskelligartede gæster. De amerikanske soldater, der var udstationeret i Tyskland, havde opdaget, at i

Danmark var det mere ukompliceret at blive viet end i Tyskland, så vi havde rigtig mange par boende. Min mand var mange gange med dem på borgmesterkontoret som vidne, og efter vielsen stod jeg klar til at modtage dem med portvin og kransekage. Brudene var enten tyske eller amerikanske. Engang kom et par glade hjem efter vielsen, og bruden løb straks op på 1. salen, hvor mønttelefonen stod, ringede sin mor op og råbte: "Mother, Mother – I got him! I got him!".

Vi havde mange sjove og hyggelige ople-

velser med disse brudepar. Nogle skrev og sendte billeder fra Amerika, andre besøgte os igen senere, et par kom og præsenterede deres lille søn, som var født 9 måneder efter opholdet hos os, og nogle kom med familiemedlemmer, som skulle opleve Danmark.

En del gæster kom år efter år til en overnatning på vej til et feriemål andre steder i landet, og på den måde kunne vi følge børnenes udvikling.

Mange forskellige nationaliteter gæstede os. Både min mand og jeg kunne begå os på tysk og engelsk, og jeg huskede tilstrækkeligt fransk fra skoletiden til, at jeg kunne begå mig i fornødent omfang. Hertil kom to hjemmeboende døtre, der talte spansk og fransk, men med gæster fra Kina, Japan, Korea og andre fjerntliggende lande måtte vi som regel tage andre kommunikationsmetoder i brug.

En gæst fra Japan boede hos os ca. et halvt års tid, hvor han skulle kontrollere eksporten fra Danish Crown til Japan. Med ham foregik al samtale ved hjælp af få engelske gloser, fagter og gebærder, smil og latter. Vi havde ham med på familiebesøg og udflugter og efter hans hjemrejse modtog vi af og til dejlige pakker med fine japanske ting i en meget kunstfærdig indpakning. Han sendte f.eks. en meget smuk og kostbar geisha, ligeledes indbydelse til at feriere os ham og hans familie.

Af og til fik vi kendskab til forskellen på reglerne i Japan og Danmark. Da der f.eks. var strejke på slagteriet, kunne vi ikke gøre ham begribeligt, at han ikke skulle på arbejde, så hver dag tog han afsted blot for at blive standset af blokadevagterne.

Gæster fra Korea fortalte mig en dag, at noget på 1. salen havde deres interesse. Det viste sig at være en større samling af sjove og

særprægede grydelapper i det lille tekøkken. De fik selvfølgelig lov at tage dem, de havde lyst til. Om de kender til grydelapper i Korea, ved jeg ikke, måske var det for dem en helt speciel souvenir at komme hjem med.

I flere år havde vi jævnligt en yngre mand, Robin Hutchinson, fra England boende. Han kom altid med beretninger fra rejser, han havde foretaget ud over den ganske verden. Vores yngste datter, der var på vej hjem fra England efter en tid at have passet et stutteri, kom helt tilfældigt til at spise morgenmad med ham ombord på Englandsbåden, og til hendes overraskelse og glæde fortalte Robin hende, at han havde booket et værelse på et lille hotel, der hed "Henico". Det var hans første besøg af mange hos os i de følgende år. Hans mor var dansk, hans far engelsk og en så højtstående officer, at de blev inviteret til Dronning Elizabeths fester. Moderen boede også hos os hver sommer, hun havde altid et barnebarn med, for hun ville gerne, at de også følte sig hjemme i Danmark.

Engang havde vi de kendte fodboldspillere "Brøndbyerne" boende et par dage. De havde deres egen læge med, og de færdedes stille og roligt i huset. Et par år efter fik vi igen en bestilling fra fodboldspillere i Brøndby. Vi skulle selv til en fest i København med "Skoleskibet Danmarks Venner" og tog glade afsted, idet vi overlod en af vores hjælpere, en stiltfærdig, yngre dame, at modtage og tage sig af "Brøndbyerne". Ved opkald om aftenen for at høre, om alt gik planmæssigt, fik vi den lidt chokerende meddelelse, at nok var selskabet fodboldspillere fra Brøndby, men det var "Old Boys holdet", og de var alt andet end stiltfærdige, så vi måtte ringe efter en af vores venner, som straks tog til "Henico" og

overvågede hotellet, til der igen var ro og orden.

Komponisten Fuzzy var en kær og hyggelig gæst, som ved et af sine besøg hos os skrev en hyldest til "Henico" med både tekst og melodi.

Genindvielsen af kirkesalen på Koldinghus i 1980 blev også anledning til, at vi fik dejlige og spændende gæster, der lavede "Grønt-Multi-Musik-Sjov" til indvielsen. Det var dirigent Frans Rasmussen og komponist Henning Christiansen med sin kone Ursula Reuter og deres to børn. Ved deres besøg blev et dejligt venskab etableret, brevveksling og indbydelser fulgte, bl.a. til en spændende indvielse af Ursulas "port" ved Aabenraa Museum med Dronning Ingrid som æresgæst.

En sommer havde vi nogle dage gæster fra Edinburgh, og da jeg opdagede, at der en af-

ten var en udsendelse i fjernsynet med tattoo fra deres hjemby, spurgte jeg dem, om ikke de ville se det. Men end ikke i drømme ville de finde på at kigge på det, for gennem fem uger om sommeren så de hver dag tattoo!

En sen aften en vinter ringede det på døren, og da jeg lukkede op, så jeg ti arabere stå uden for, alle i de hvide, lange gevanter og klæde over hovedet med den snoede, mange-farvede krans. På denne årstid var der ikke mange gæster, så de kunne alle få værelser på 1. salen. Da de var indlogeret, bad de om et par kander te, som de gerne ville have op på værelserne. Jeg gik ned og lavede teen og kom op med en stor bakke med kopper og kander. Synet, der mødte mig i den store hall ovenpå, glemmer jeg aldrig. Alle 10 arabere lå på gulvet og bad med ansigtet mod Mekka og ryggen mod mig. En svag summen hørtes fra dem, så skyndsomt stillede jeg bakken fra mig og listede ned igen.

Til et stort internationalt idrætsstævne havde vi 45 sportsfolk indlogeret. Det var, inden vi fik påbud om vidtgående brandsikring og begrænsning i gæsteantallet! Idrætsfolkene fordelte sig med 15 fra Tyskland, 15 fra Frankrig og 15 fra Holland. De boede hos os i 8 dage, og det blev en herlig oplevelse at have dem boende. Til morgenbordet kom de i tre hold, og det var praktisk, for det var tre forskellige morgenmadsborde, der skulle dækkes. Om aftenen var de på de store terrasser, hvor de grillede og skiftedes til at synge sange fra deres respektive hjemlande. De var hele tiden i højt humør og lavede mange forskellige små gags, f.eks. kom vi en morgen op til synet af "Tricoloren" på flagstangen i stedet for vimpelen, som lå på et bord pænt langt sammen.

Ursula Reuter Christiansen: En fortælling om Koldinghus, 1980, lavet i forbindelse med "Grønt-Multi-Musik-Sjov".

Helene Holst og hendes mand i hall'en på 1. sal.

Revyforfatterne Ida og Bent From var så huskendte, at de en eftermiddag tilbød at passe hotellet, så vi kunne tage nogle timer fri, hvilket vi glade tog imod. Ved vores hjemkomst fortalte de, at deres – og vores – veninde skuespilleren Jytte Breuning havde ringet, og selvfølgelig havde hun moret sig over, at det var Fromerne, der passede hotellet. De skrev en del af hendes sange og hyggede sig med hende, når de tilfældigt i kunstnerisk sammenhæng mødtes.

En anden gæst gav os også en gang et par fritimer og ville lave mad til os. Da det viste sig at være pizza, sagde min mand til ham, at gjorde han det en gang til, var han færdig

med at bo hos os. Alt gik med humør og muntre bemærkninger, og mange af gæsterne blev vi næsten i familie med, og her 20 år efter at "Henico" er solgt, hører og ser vi stadig nogle af dem. For et par år siden ringede en tidligere gæst og fortalte, at et stort billede fra det gamle København, som han altid havde været glad for at se på ved sine besøg på "Henico", og som han fik med sig sidste gang, han var hos os, havde fulgt ham siden, endog til Israel, hvor han havde boet i 14 år.

Engang fik vi besøg af et par "nye" repræsentanter, og de var om aftenen kommet i snak med hinanden i fjernsynsstuen. Den ene havde bestilt vækning kl. 7.00, men da min

mand næste morgen havde banket på af flere omgange og ingen reaktion fået, råbte han til sidst: "Nu må De stå op, Jensen, for klokken er langt over 7". Gæsten svarede vrisent: "Jeg skal ikke op kl. 7; desuden hedder jeg Hansen". Da det senere passede ham at stå op, fortalte han ved morgenbordet, at han havde byttet værelse med Jensen. Heldigvis var Jensen stået op uden vækning og havde forlængst fået morgenmad og var kørt!

Rigtig mange "kendte" boede hos os. Ulrik Cold hyggede sig med Ebbe Kløvedal Reich, der i gæstebogen skrev et digt om sin ankomst til "Henico". Jan Monrad samlede på emaljeskilte, og jeg prøvede at skaffe et nyt til næste gang, han og Rislund skulle overnatte. Erik Grip var en af de faste, der gik i køkkenet, når han efter sin optræden kom sulten hjem.

Susanne Breuning besøgte sin mor sammen med Kurt Ravn. Jytte Breuning boede hos os en sommer, hvor hun optrådte på "Sans Souci". Jytte færdedes også hjemmefant hos os, og lunede af og til rundstykker i ovnen til gæsterne.

Richard Ragnvald boede hos os sammen med Solveig to somre, hvor også de optrådte på "Sans Souci", ligeledes Jan Schou. Med ham og Richard har vi i ny og næ en hyggelig forbindelse.

En gæst, der ikke rigtig har noget tilfælles med de foregående omtalte, var tidligere landstingsmand Anker Lau. Han boede så ofte hos os, at han ikke syntes, det var umagen værd at rejse frem og tilbage med den jordemodertaske, han havde sine ting i, det var f.eks. medicin og en pyjamas, som vi skulle vaske, når han igen bestilte det sædvanlige værelse med udsigt ud over fjorden. Han ville ikke have et med privat bad, men en toilet-

spand skulle forefindes, ligesom der i hans seng skulle anbringes en skråpude, desuden skulle der indkøbes 1 liter kærnemælk til ham. Han tog det som en selvfølge med den ekstra service, og det gjorde vi vist også.

Vi havde mange forskellige orkestre boende, også de inviterede af Kolding By, og for dem skulle der gerne være lidt fest med natmad, øl og en snaps. Et kapitel for sig blandt orkestrene var "Rockers by Choice". De foretagsomme, unge mennesker havde 1. salen for sig selv, men inden vi så os om, havde de okkuperet hele huset med instrumenter, tøj, sko og ting overalt. De første par dage gik vi og ryddede op og bar alt oven på, når de tog afsted om aftenen for at give koncert, men hurtigt blev vi klar over, at det var sisyfosarbejde, og vi lod tingene sejle. Min mand og jeg aftalte, at det stod vi ikke model til en gang mere, så hvis de igen bestilte, var alt optaget. Vi måtte dog revidere vores beslutning, da orkesteret tog afsked, for den var så overvældende positiv over for os, at vi blev helt rørte. De havde aldrig boet så dejligt før, de følte sig fuldstændig som hjemme, og de ville meget gerne have lov til at komme igen ved lejlighed – og selvfølgelig skulle de være velkomne!

En streng vinter oplevede vi, at alle vore gæster sneede inde. De fik selvfølgelig alle måltider hos os, og vi måtte se bort fra, at køkkenet kun var godkendt til morgenmad. Et brudepar fra Tyskland var blandt gæsterne og til trods for, at al udkørsel blev frarådet, så satte de kursen sydpå, for der var arrangeret en stor fest for dem to dage efter vielsen. Vi hørte aldrig, hvordan det var gået for dem, men der skulle et mirakel til, for at de kunne få turen gennemført.

Engang imellem havde vi håndværkere boende i længere tid, og jeg husker otte, der gennem en periode boede hos os nogle dage ad gangen, og så blev der smurt madpakker til hele dagen. 10 stk. rugbrød til hver, og godt nok var køkkenet stort, men de smurte stykker fyldte alle borde, så det var lidt af en kunst at få stykkerne rigtigt fordelt i de mange madkasser.

En dag kom en engelsk dame, der gerne ville have et værelse med privat bad. De få, vi havde, var optaget, så hun var lidt tvivlrådig, indtil vi viste hende et af de fælles badevæ-

relser med de smukke gamle kakler, så sagde hun prompte: "I want to stay here"!

Blandt vore allerførste gæster var en ung mand, der var lidt af en opfinder. Han stod i kælderen til deres lille hus og eksperimenterede. Gennem alle årene på "Henico" boede han jævnligt hos os, og firmaet, han etablerede, voksede støt. Han vedblev at besøge os efter salget af "Henico", og til trods for hans beskedenhed kunne vi ved at følge hans skiftende bilmærker, der endte med en flot "Jaguar", klart se, at han havde succes, også hans mange forretningsrejser til udlandet viste det.

Helene Holst ved morgenbordet. Foto: Ludvig Dittmann, april 1991.

Han var i øvrigt den unge mand, der mange år forinden bød os på hjemmelavet pizza.

Af og til havde vi danske brudepar boende, og det skete, at vennerne kom og bad om lov til at lave en lille overraskelse til dem på værelset. Vi sagde ja til det, indtil vi oplevede, at værelser, bad og et lille tilhørende køkken var fuldstændigt oversprøjtet med hvidt skum. Sengetøj, sofahynder og hvad der ellers kunne flyttes, lå i et kæmperod midt på gulvet. Heldigvis kiggede vi ind, efter at vanda-

lerne var gået, så vi nogenlunde kunne bringe tingene i orden igen. Efter den oplevelse sagde vi nej til den slags anmodninger.

Min mand var altid meget hjælpsom, men også en stor spøgefugl. En morgen, hvor sneen var faldet tæt om natten, og bilerne stod dækket af sne, rengjorde han dem alle og gik derefter ind i spisestuen og proklamerede for gæsterne, at der ville blive lagt et mindre beløb på deres regning for snerydning. En repræsentant, der besøgte os for første gang, røg

Min mand ses på bagtrappen fyldt med familie billeder i tre etager. Især amerikanerne var meget betagede af dette.

op af stolen og sagde, at han ikke havde bestilt nogen snerydning, den kunne han nok selv foretage. Min mand sagde: "Godt, godt, så sletter vi beløbet". Da gæsten senere fik sin regning var "Snerydning: 10 øre" slettet. Manden blev en trofast gæst og vænnede sig hurtigt til min mands morsomheder.

Ved én lejlighed tror jeg dog, at min mand ønskede, at hans hjælpsomhed ikke var helt så legendarisk og selvfølgelig for vore faste gæster, som tilfældet var. En excentrisk dame fra Drejens kom en gang imellem og boede hos os nogle dage, det var vist både for fornøjelsens skyld og for at få lidt afveksling i hverdagen. En lørdag kom hun med taxa fra banegården og måtte have en overnatning, for taxa ville ikke køre til Drejens, da sneen lå højt, og hendes hus afsides. Søndag morgen kom hun ind i spisestuen og kundgjorde, at hun havde bestemt, at min mand skulle køre hende hjem! Gode råd var dyre, for vi skulle til barnedåb i Silkeborg, men min mands gode hjerte løb af med ham, og han tog turen til Drejens med gummistøvler på og en skovl bag i bilen, så han kunne bane vejen for fruhen til huset. Sneen lå ganske rigtigt højt, så det blev noget at et arbejde at grave sig igennem, men fruhen kom i hus, og barnedåb kom vi til, dog måtte vi undvære dåbshandlingen i kirken.

Et ægtepar kom en dag ind i en af stuerne, og ved synet af en af mine store vævninger blev fruhen helt stum, for kompositionen var næsten magen til en, hun havde vævet. Hun sendte mig senere billeder af den, og der var virkelig kun få detaljer til forskel. Vi havde begge selv tegnet mønsteret, og da de boede i København, kunne vi ikke have kigget ved hinanden.

At sende glemte ting blev en fast rutine for os. Engang sagde en gæst, at det nok var fordi, der var så mange ting i forvejen på værelserne, at folk var bange for at tage for meget med sig. Rigtigt var det, at alle værelser var godt udstyret med ting og sager for hyggens skyld. Faste gæster havde altid deres "eget" værelse. En gæst sagde engang ved bestilling, at det absolut skulle være nr. 6, for der stod en bog i reolen, som han var i gang med at læse. En anden gæst sov overhovedet ikke, for han havde fundet og læst en bog, der omhandlede en rejse til Østen, og det var nøjagtigt den rute, han selv havde taget engang. Han fik bogen foræret, så han kunne genlæse den en dag.

Som fortalt var køkkenet kun godkendt til garni, men det skete, at koldingsere kom med anmodning om at holde en fest hos os. De syntes, at indretningen var spændende med de forgyldte spejle, prismekroner, ægte tæpper, håndbroderede duge på alle borde – store som små – og andet, som gjorde, at huset var noget helt specielt. Når vi imødekom en sådan anmodning, fik vi maden udefra og prøvede ellers at leve op til gæsternes forventninger til smukt dækkede borde, hvor sølvdækketallerkener, krystalglas, sølvbestik og kongeligt porcelæn sammen med blomsteropsatser og levende lys i sølvstager på de broderede duge præsenterede sig på smukkeste vis.

Overfor os boede ægteparret Lou, begge tidligere overlæger. De var elskelige og fyldte deres otium med seriøse interesser. De var også meget selskabelige, og var vejret godt, kunne vi næsten regne med, at hr. Lou gik ud foran huset for at kigge efter min mand, for så var det ved 17-tiden på sin plads med en pas-

siar og et godt glas. Vejen foran Lous hus havde en krumning med en forkert hældning, så af og til kørte en bil ind i deres hæk. En dag gik det så galt for en mindre bil, at den væltede om på taget. Da Lou havde forvissat sig om, at ingen var kommet til skade, sagde han sarkastisk: ”Ja, og De er så nummer sytten!”

Engang fik vi et dokument sendt fra Italien, og et medfølgende brev fortalte, at nogle italienske gæster, der havde besøgt os, havde indstillet ”Henico” til at være ”Årets hotel”, og det var det blevet, så vi blev indbudt til at deltage i en festlighed. Dog var sommertiden hos os så hektisk, at en tur til Italien desværre ikke rigtigt kunne komme på tale.

I det hele taget fik vi mange positive tilkendegivelser, dels af gæsterne, når de var hos os, dels fra breve, de skrev til os eller det, de skrev i gæstebøgerne. Noget af det, vi er blevet mest glade for at læse, blev skrevet af tidligere overlæge Hvidt, der havde 35 dejlige år på ”Henico”. Han syntes, at huset blev brugt på rette måde, så rigtig mange mennesker kunne nyde det smukke hus og indretningen, roen og beliggenheden. Hvidts fire børn, der var vokset op i huset, boede nogle gange hos os, og så sov de selvfølgelig på deres tidligere respektive værelser. Det havde vi stor fornøjelse af, og de fortalte os meget om, hvordan det hele var foregået i deres tid. Det var dem, der havde haft rideheste i annekset.

Især om sommeren sendte de store hoteller gæster til os, når de havde fuldt booket, og det skete ikke så sjældent, at gæsterne vendte tilbage og blev faste besøgende hos os, og det til trods for, at vi ikke kunne måle os med de store hotellers mange faciliteter.

Turistkontorets chef Karl Gulløv var altid opmærksom på os, når kunderne ønskede

overnatning til en rimelig pris og med en anden atmosfære end de store hoteller, så mange gæster blev fra Turistkontoret sendt ud til os.

TV Syd lavede også en meget rost udsendelse om ”Henico”, og den bevirkede ligeledes mange besøg, ligesom aviser og blades reportager om vores lille hotel gjorde det.

Da vi efter godt 20 år på ”Henico” mærkede, at kræfterne til at klare det store arbejde tog af, trappede vi ned og bestemte at sætte huset til salg. Vi begyndte at få tingene fra de ca. 1000 m² hen de rigtige steder, alt imens evt. købere gik rundt og vurderede, hvad huset evt. kunne bruges til – fortsat hotel, ejerlejligheder, privat beboelse, firmadomicil, etc., etc.

Jeg husker tydeligt de sidste gæster, vi havde. To amerikanske damer boede hos os i otte dage og syntes, det var spændende, at de lige nåede det på falderebet. Da afskedens time nærmere sig, kom de og viste os en diger bog over hoteller i Europa. Kun ét hotel i hver by var omtalt, og for Koldings vedkommende var det ”Henico”, hvilket vi selvfølgelig var glade for at høre, og da de sagde, at alle superlativerne om vores lille hotel var fuldt fortjente, kunne vi ikke forlange mere som afslutning.

Den allersidste gæst, vi havde, prøvede jeg at overtale til at indlogere sig på et af de store hoteller, men nej, han skulle bo på ”Henico”. Jeg foreslog så, at han kunne være hos os et par dage, og jeg kunne så få ham ind på et andet hotel. Vi pakkede på livet løs, og det kunne ses overalt, nu var der virkelig oprud. Gæsten kom, og det viste sig at være en ældre, amerikansk gentleman, der tidligere havde haft en meget høj stilling inden for FN.

Foto af "Henico" af Aksel Holst, 1991.

Som dagene gik, spurgte jeg, om ikke vi skulle være ham behjælpelige med at flytte, men nej, han blev, og det gjorde han, til han skulle rejse tilbage til USA, og det til trods for, han til sidst var omgivet af flyttekasser.

Det var vemodigt at sige farvel til vores herlige "Henico", men med de mange, dejlige oplevelser derfra i bagagen begyndte vi på det sidste afsnit i livet, et godt otium. Til min mands glæde kunne vi komme til at bo i hans barndomshjem i Holsted, også et stort hus, hvor der var god plads til vores store familie.

Min mand har jeg mistet for fire år siden, og selv bor jeg nu i en dejlig ældrebolig, der passer til mine 85 år. Jeg har dermed opdaget, at man kan være lige så glad for at bo med 50 m² som med 1000. Hovedsagen er, at det passer til ens formåen, og at man har evnen til at stille sig tilfreds.